

 HARLEQUIN®

 JALOOLINE ROMAAN

*Lady Folbroke'i
oivaline pettus*

Christine Merrill

Originaali tiitel:
Christine Merrill
Lady Folbroke's Delicious Deception
2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2011 by Christine Merrill
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B08368119
ISBN 978-9949-82-454-0

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

Seda lugu kirjutama hakates arutlesin, miks ei ole rohkem pimedaid kangelasi. Looga poole peale jõudes teadsin ma seda.

Alguses tundus see lihtne, ent olles mõned päevad kirjutanud, panin tähele, kui palju sellest, mis me raamatusse kirja paneme, sõltub nägemismeelest. Jättes loost välja visuaalsed vihjed, olin sunnitud õppima kasutama oma teisi meeli, mõistmaks, mida minu kangelane tunneb. Nagu temagi pidin ma meeles pidama oma kujuteldavate tubade mõõtmeid, õppima neis liikuma üks samm korraga.

Ja siis veel see petlik arusaam, et pimesus ei pruugi tähendada täielikku pimedust ja et teatud olukordades on kehv nägemine peaaegu sama halb kui pimesus. Minu silmaarst ütles mulle, et selline pimesus, mille ma oma kangelasele andsin, on võtnud temalt värvitaju, isegi kui ta suudab valgusel ja varjudel vahet teha.

Asja veidi uurinud, sain teada, et paljud suured edusammud nägemiskaotusega tegelemisel olid Adriani jaoks veel tulevikumuusika. 1821. aastani ei olnud olemas pimedate kirja ja kuigi see tekkis sellesama sõja tagajärjel, kus Adrian sõdis, oli see mõeldud prantslastele inglaste alistamiseks. Suur osa vastavast õppest, mis talle tema enda kodumaal oli kättesaadav, oli kutseõpe ja tema positsiooni jaoks liiga madal.

Adriani-suguse mehe jaoks, kes oleks pidanud oma maailma ja saatust kontrollima, oli selline kohanemine

keeruline. Kuni ta õppis oma olukorraga leppima, jätsid tema esimesed reaktsioonid ta olukorda, mille pärast ta pidi rohkesti vabandust paluma.

Tema õnneks andsin ma talle Emily, kes on väga kannatlik naine.

Dr Eugene Swansonile ja tema abivalmis personalile.

Aitäh, et hoolitsesite mu silmade eest.

Esimene peatükk

Shkki Emily Longesley võis siiralt tunnistada, et ta ei põlga just paljusid inimesi, oli ta hakanud kahtlustama, et vihkab oma abikaasa nõbu Rupertit. Kui mees neil külas käis, vaatas ta mõisat sellise näoga, nagu tahaks seal mööbli tellimiseks tube mõõta.

Veel enam ärritas Emilyt teadmine, et mehe selline suhtumine on õigustatud. Kui Emily lapsi ei saa, läheb tiitel Rupertile. Mida kauem aega tema abikaasa lahkumisest möödus, seda sagedamini Rupert siin käis, seda pealetükki-vam ta oli ja seda veendunum, et tema pärib mõisa. Viimasel ajal oli ta hakanud Emily abikaasa tervise kohta küsides vastikult irvitama, nagu teaks tema midagi, mida Emily ei tea.

Veelgi ebameeldivam oli mõelda, et see võib ka nii olla. Kuigi Emily abikaasa sekretär Hendricks kinnitas, et krahviga on kõik hästi, oli ta ühtlasi kindel, et Adrian ei taha

naisega suhelda. Tema küllatulek oli ebatõenäoline. *Mehe* külastamine ei olnud oodatud ja pigem oli see välistatud. Kas nad varjavad midagi või on Emily oma abikaasale just nii vastumeelne, kui tundub?

Täna ei suutnud Emily seda enam kannatada. „Rupert, mida teie näoilme tähendab? Te nagu kahtleksite minus. Kui kahtlustate, et Adrian on haige, siis võiksite vähemalt osavõtlikkust teeselda.“

Rupert vaatas teda üleoleva muigega, mis justnagu viitas, et ta on naise viimaks teolt tabanud. „Ma ei kahtlusta Folbroke'i haigust, vaid pigem tema olemasolu.“

„Täielik jamps. Teate väga hästi, et ta on olemas, Rupert. Tunnete teda lapsest saadik. Te käisite meie pulmas.“

„See oli peaaegu kolm aastat tagasi.“ Mees vaatas ringi, nagu oleks õhk mingi hiljutine avastus. „Ma ei näe teda praegu siin.“

„Sest ta elab suure osa aastast Londonis.“ Tegelikult terve aasta, aga seda polnud mõtet mainida.

„Tema sõbrad pole teda seal näinud. Kui parlamendil on istung, on tema koht lordide kojast tühi. Ta ei käi pidudel ega teatris ja kui ma talle külla lähen, on ta just välja läinud ega tule niipea tagasi.“

„Võib-olla ta ei taha teiega kohtuda,“ sõnas Emily. Kui nii, siis vähemalt see oli tal oma eemalviibiva abikaasaga ühine.

„Mina ei taha ka temaga kohtuda,“ tähendas Rupert. „Aga pärimise seisukohast nõuan ma asitõendeid selle kohta, et ta on veel elus.“

„Et ta on veel elus? See on kõigist teie rumalustest küll kõige hullem, Rupert. Te olete tema lähim elus olev sugulane ja pärija. Kui Folbroke'i krahv oleks surnud, oleks teile sellest kohe teatatud.“

„Kui te otsustate seda teha.“ Rupert vaatas Emilyt kahtlustava pilguga, nagu oleks kindel, et kui ta piisavalt kaua põrnitseb, tunnistab naine põrandalaudade alla maetud surnukeha olemasolu.

„Loomulikult ütlesin ma teile, kui Adrianiga midagi juhtunud oleks. Miks ma peaksin tõtt teie eest varjama?“

„Põhjusi on terve hulk. Kas te arvate, et ma ei saa aru, et teid jäeti tema äraoleku ajaks seda mõisa juhtima? Teenijad kuulavad teie käsku. Olen näinud, kuidas mõisavalitseja ja ärijuht käivad teie juures juhtnõore küsimas ning ma olen tabanud teid ka raamatupidamist uurimas, nagu oleks teil mingit aimu, mida sellega teha.“

Emily oli raamatupidamist nii palju uurinud, et teadis väga hästi, mida sellega teha. Tema abikaasal polnud midagi selle vastu, et ta seda tegi, ja Adrian oli isegi väljendanud oma heakskiitu tema tegevuse üle nendes harvades nappides sõnumites, mille Emily oli Hendricksi kaudu saanud. „Kuna teie pole veel krahv, siis mis teil sellest?“

Rupert kissitas silmi. „Sest see on ebaloomulik. Ma ei taha, et minu pärandus mingi naise oskamatusse tõttu ära raisataks. Olen Folbroke'ile mitu korda kirjutanud ja oma hirme väljendanud. Sellegipoolest pole temalt ühtki märki, et ta võtaks kontrolli selle üle, mis õiguspäraselt talle kuulub. Ta käib siin nii harva, et võiks sama hästi surnud olla, ja võib-olla ongi, sest teid ei paista see huvitavat. Olete

seda mõisat juhtinud oma äranägemise järgi, eks ole? Aga kui ta on surnud ja te arvate, et võite jätkata teesklust, et siin on peremees olemas, siis eksite rängalt.“

Emily tõmbas hinge, püüdes süüdistuste laviini all rahulikuks jääda. Rupert oli alati olnud üks tüütus, aga Emily oli üritanud oma abikaasa pärast tema vastu lahke olla. Tema tasakaalukusest polnud kasu ei Adrianile ega tema tobedale sugulasele ning nüüd oli Emily kannatus otsas. „Teie süüdistused on naeruväärsed.“

„Ei ole, armuline proua. Kui ma viimati tema juures käisin, väitsid teenijad, et ta ei saa mind vastu võtta, ent kui ma jõuga majja tungisin, ei leidnud ma teda kusagilt.“

„Kui te tema külalislahkust kurjalt ära kasutate ja tema teenijaid kiusate, siis pole ju ime, et ta ei taha teid näha. Teie käitumine on ülimalt ebaviisakas. Asjaolu, et te pole teda näinud, ei tähenda, et ka mina ei ole. Kuidas teie arvates mõisa dokumentidele allkirjad saavad? Ma ei saa seda ise anda.“ Tegelikult oli tema võltsitud allkiri täiesti usutav ning mida ei saanud võltsida, saadeti tema abikaasa sekretärile ja siis talle tagasi. Kuigi Hendricks oli sama palju pühendunud tema abikaasale, kui oli talle abiks, oli Emilyl vahel kahtlusi, et ka need allkirjad on võltsitud, ehkki tõestust tal selle kohta polnud.

Ent Rupert ei uskunud teda. „Vastupidi, ma olen kindel, et te oskate allkirja võltsida ja ka teete seda. Kui peaks juhtuma ime ja ma saan teie abikaasalt kirja, ei ole mul ikkagi mingit tõestust, et tema selle kirjutas.“

„Ja ilmselt te ka ei usu, kui ma ütlen, et suhtlen temaga regulaarselt.“

Rupert naeris. „Muidugi mitte. Arvan, et see on kaval plaan, hoidmaks mind eemal sellest, mis kuulub õigusega mulle.“

Tema veendumus, et Emily abielu on mõttetu, oli viinud naise murdepunktini. „See mõis ei kuulu teile. Mitte ükski osa sellest. See kuulub Adrian Longesleyle, Folbroke'i krahvile, ja pärast teda tema pojale.“

Rupert naeris taas. „Ja millal me teie nähtamatu abi-kaasa pärijat näeme?“

See mõte tuli Emilyle ootamatult ja ta ütles selle millelegi mõtlemata välja. „Võimalik, et kaheksa kuu pärast, ehkki see võib ka tüdruk olla, ent Adrian on mulle kinnitanud, et tema suguvõsas on esimene laps peaaegu alati olnud poiss.“

See paistis Rupertil suu kinni panevat, sest ta hakkas kokutama. „Te olete... te olete...“

„Rase. Jah.“ Nüüd, kui esimene vale oli välja öeldud, andis see julgust jätkata. „Ma ei kavatsenud olla ebadaamilik ja oma seisundis seda teemat jutuks võtta, aga kuna te jätkate alusetute süüdistuste esitamist, pole mul valikut. Mina teie asemel oleksin väga ettevaatlik sellega, millele te tõenäoliselt mõtlete – et see ei ole minu abikaasa laps. Kui ma kuulen selle kohta kas või ühe sõna, ütlen Adrianile, kuidas te minuga tema äraoleku ajal räägite. Tema ei pea sellisel juhul sugulussidemeid millekski ja teeb teile korraliku peapesu, et minu kohta kõlvatuid kuulujutte levitate. Ta käis sõjas, ta on endiselt täpne laskur ja ta oskab ka mõõka käsitseda. Samuti suhtub ta minu tunnetesse osavõtlikult. Ta ei tahaks, et mind solvatakse.“ See oli kõige

suurem vale, aga mis tähtsust oli sel väljamõeldud beebi kõrval?

Ruperti nägu oli punaselaiguline ja huuled tõmblesid, nagu oleks ta ajurabandust saamas ega suudaks kõnelda. Viimaks õnnestus tal öelda: „Kui see on tõsi, milles ma siiralt kahtlen, siis ei oska ma midagi kosta.“

Emily naeratas, keerates oma kavala pilgu tagasi mehe peale. „Mu kallis sugulane Rupert, see on ju lihtne. Peate mind vaid õnnitlema ja seejärel hüvasti jätma. Minu seisundis naised väsivad kergesti ja paraku pole mul rohkem jõudu teiega lobiseda.“ Ta haaras mehel käest kinni ning see oleks võinud jätta hooliva mulje, kui tema haare poleks olnud nii tugev, et sikutas meest ettepoole, suunates teda salongiukse poole ja lastes liikumishool ta fuajeesse kanda. Kui Rupert oli ukse juurest eemaldunud, sulges Emily selle tema järel kiirustades ja toetus vastu ust, nagu aitaks see mehe edaspidiseid külaskäike ära hoida.

Jutuajamise alguses oli ta tõsiselt peljanud, et peab oma kadunud abikaasat näitama, aga nüüd oodatakse temalt nii abikaasat kui ka last – ning Emily teadis, et peab meelitama Adriani tunnistama, et ta on teinud lapse, olgu see siis tõsi või mitte.

Või mitte. Vaat see oli huvitav võimalus. Hetkel polnud Emilyl austajaid, keda sellisele kirglikule sammule ärgitada, ja ehkki ta ei pidanud end inetuks, kahtlustas ta, et on asju, mida isegi truu Hendricks praeguse olukorra säilitamise nimel poleks nõus tegema.

Ent kui Adriani huvitab abikaasa jätkuv truudus, peab ta koju tulema vähemalt niikauaks, et näidata, et ta on hea tervise juures ja võib-olla koguni viljakas.